

BURCZYK W. M.

1. WŁADYSŁAW MARIA BURCZYK , syn MIECZYŚLAWA i KAMILLI z domu VON WALCHER .
2. LWÓW , 5-8-1897 r.
3. BYDGOSZCZ , 27-12-1969 r.
4. WŁADYSŁAW M. BURCZYK urodził się w środowisku inteligencji urzędniczej . Ojciec jego , Mieczysław (zmarł w 1906 r.) był urzędnikiem pocztowym w randze kontrolera .
We Lwowie ukończył 4-klasową szkołę powszechną oraz sześć klas gimnazjum klasycznego (4 cesarsko-królewskie Gimnazjum). W roku 1915 , w czasie I wojny światowej , wywieziony został do Rosji , w pierw do Odessy , następnie do Woroneża , gdzie podjął pracę rysownika w Rulnym Instytucie Piotra Wielkiego . Dalszą naukę uniemożliwiły władze carskie ze względu na austriackie obywatelstwo p. Burczyka . Pracował również społecznie jako bibliotekarz woroneńskiego Domu Polskiego oraz jako wychowawca i opiekun zorganizowanej tam polskiej drużyny harcerskiej . Rok 1917 spędził na Syberii , pracując w charakterze księgowego w jednej z kopalń złota w pobliżu Semipalatynska . Jako że nowe władze bolszewickie wobec wycofania się Rosji z działań wojennych zezwoliły "poddanym austriackim" na naukę , z końcem 1917 r.

powrócił do Kijowa, gdzie zapisał się do polskiego
gimnazjum filologicznego, działającego przy "Polskim
Towarzystwie Popierania Szkoły Średnich". W kwietniu
1919 r. zdał maturę z odznaczeniem i przez front
powrócił do Polski. Początkowo pracował w biurze
spisu ludności miasta Wilna. Potem, gdy otwarto
(X 1919) Uniwersytet Stefana Batorego, zapisał się
na wydział humanistyczny (filologia klasyczna i
polonistyka). W latach 1921-24 był dodatkowo
młodszym asystentem przy katedrze filologii kla-
sycznej u prof. dr. Jana Olski. Przez cały czas
trwania studiów udzielał się społecznie w Bratnie
Pomocy Polskiej Młodzieży Akademickiej przy Uniwersy-
tecie Stefana Batorego, będąc prezesem jej zarządu
(rok akademicki 1919-20), prezesem Komisji Re-
wizyjnej (1920-21), prezesem Komisji kwalifikacyjnej
(1921-22), a także delegatem do Walnego Zgroma-
dzenia tej organizacji oraz na zjazdy międzynarodowe
(Czechosłowacja, Węgry). Uzyskawszy w 1924 r.
absolutorium, udał się do Francji w celu kontynu-
owania nauki, lecz uniemożliwiła mu to niesprzyj-
ająca sytuacja materialna (której nie zdołał po-
rawić próczną pracą zarobkową w Paryżu, a
następnie, także próczną, w Algierze).
Powrócił do Wilna i w 1925 r. zaczął pracować
jako nauczyciel szkoły średnich, wykładając łacin-
gę, język polski oraz historię starożytną.
W 1928 r. po złożeniu egzaminu państwowego

(temat pracy dyplomowej : Jakość i stopniowanie
uczni w poezji mitosnej Katulla i Horacjusza)
uzyskał dyplom nauczyciela szkół średnich .

Pedagog i wychowawca młodzieży (nauczyciel m.in.
Tadeusza Konwicznego), pracował m.in. w wileńskich
państwowych gimnazjach im. Elżby Oneszkowej , Adama
Michiewicza , księcia Zygmunta Augusta , Państwowym
Prawosławnym Seminarium Duchowym oraz w gim-
nazjum im. św. Kazimierza w Nowej Wilejce .

Uczył bez przerw do 31. 8. 1941 r. , tj. do czasu
zabnięcia polskich szkół średnich przez niemieckie
władze okupacyjne .

Sluzbę wojskową odbył w 1920 r. , kiedy jako
student - ochotnik zaciągnął się do 4 Pułku
Strzelców Pochłan'skich , broniąc opieczkę przed
bolszewickim najazdem . Ranny w bitwie warszawskiej,
przeniesiony został do rezerwy w stopniu kaprala .
W roku 1929 , w Wilnie , ukazał się wydany nakła-
dem własnym tomik poezji , zatytułowany " Liryki " .

5. Od 1. 9. 1941 do 1. 7. 1944 był nauczycielem języka
polskiego , łacińskiego i niemieckiego na tzw. Zorganizo-
wanych Kompletach Tajnego Nauczania w Wilnie i
Nowej Wilejce (patz : załącznik) , równocześnie pracując
na utrzymanie swoje i rodziny w tartaku " Liepa " ,
w charakterze sekretarza i tłumacza . W lecie 1944 r.
został powołany przez sowieckie władze na stanowisko
dyrektora państwowego gimnazjum w Nowej Wilejce .

Ta praca trwała od 1.9.1944 do 15.12.1944, tj. do dnia aresztowania go przez NKWD.

6. Nie dotyczy
7. Nie dotyczy
8. Aresztowany pod zarzutem niechęci wobec komunizmu oraz spiskowania przeciwko "władzy ludowej", spędził 3 miesiące w wileńskim więzieniu, następnie zaś został wywieziony do obozu pracy przymusowej koło Saratowa (Tagier NKWD NR 1; komendant st. lejtnant Jegorow), gdzie od 30.3.1945 r. do 1.9.1945 r. budował gazociąg Saratów - Moskwa. Zwolniony ze względu na stan zdrowia, uzyskał zgodę władz sowieckich na repatriację do Polski.
9. Nie dotyczy
10. W listopadzie 1945 r. przyjechał do Bydgoszczy, gdzie przebywał już rodzina. Podjął pracę w Wynysku będąc referendarzem w Tymczasowym Zarządzie Państwowym. W sierpniu 1946 r. przeniósł się do Gdańska gdzie został zatrudniony jako kierownik referatu ogólnego w Kierownictwie Budowy Lotnisk Okręgu Gdańskiego (do końca maja 1951 r.). Równocześnie wznowił działalność pedagogiczną (1.10.1949 - 30.11.1951 - polonista w Technikum Budowlanym w Gdańsku), którą z sukcesem kontynuował po powrocie stałe do Bydgoszczy, w 1951 r. Wykładał w Państwowej Szkole dla Instruktorów Teatru Ochotniczego

(późniejsze Liceum Kulturalno - Oświatowe ; 1.9.1951 -
- 31.8.1954) (jęz. polski i dramaturgia) , w
Państwowym Liceum Muzycznym (1.9.1954 - 31.8.1961)
(jęz. polski i Tarcina) i wreszcie w Technikum
Mechaniczno - Elektrycznym Zaocznym im. Komisji Edu-
kacji Narodowej (1.2.1961 - do śmierci) (jęz. polski ,
jęz. rosyjski). Osobnym , nie mniej ważnym tencnem
pracy nauczycielskiej stały się placówki szkol-
nictwa dla pracujących (Liceum Ogólnokształcące
nr 2 dla Pracujących , Liceum Ogólnokształcące dla
Wojskowych). Był ponadto lektorem jęz. rosyjskiego
w Instytucie Doskonalenia Kadr Lekarskich , prowa-
dząc specjalistyczne egzaminacje dla lekarzy także z
innych języków obcych (angielski , francuski , nie-
miecki).

Zaintowania filologiczne i językoznawcze kulminują
w pracy naukowej pt. " Teoria władsw części
mowy , myśli i zjawisk " , która miała być przed-
miotem dysertacji doktorskiej . Odkrywczość sformuło-
wań , odwaga i nowatorstwo w ujęciu tematu
zaprzęły się niestety z trudnościami ze znalezie-
niem promotora . Gdy te zostały przewyżczone
plany promocyjne pokonywają śmierć autora .

21.12.1938 r. Kuratorium Okręgu Szkolnego w Wilnie
odznaczyło p. Władysława Burezyka brązowym me-
dalem za długoletnią służbę w szkolnictwie
(pracował wówczas w II Państwowym Liceum i

Gimnazjum im. księcia Zygmunta Augusta).

1. 9. 1968 Miejska Rada Narodowa w Bydgoszczy
uhonorowała go odznaką " Bydgoszcz - Zasłużonemu
obywatelowi " , przyznana za całokształt pracy
pedagogicznej .

12. nie dotyczy

13. nie dotyczy

14. LEOKADIA BURCZYKOWA ; BYDGOSZCZ , LIBELTA 3121

15. załącznik - odbitka kserograficzna zaświadczenia
o pracy p. Burczyka w kompletach zorganizowanego
tajnego nauczania w Wilnie , w latach 1941-1944.

16. załącznik - fotografia (sztuk 1).

LEOKADIA BURCZYKOWA

Leokadia Burczykowa